หนึ่งนาทีที่มีค่าของชายชราคนหนึ่ง....

นำเสนอเมื่อ : 12 พ.ค. 2552

[เรื่องสั้น] หนึ่งนาทีที่มีค่าของชายชราคนหนึ่ง

ภาพประกอบ - upload.wikimedia.org

แดดยามบ่ายเดือนเมษายนอาบทาทั่วทุ่งนา มองดูราวกับทองส่องแสงเปล่งปลั่ง
แต่ไอร้อนของมันแผดเผาสรรพสิ่งจนเหี่ยวเฉา ตาสีคอยๆ วางกนลงบนตอขาวใต้ต้นสะแบงเสียงดังกร๊อบแกร๊บ

ฝูงควายที่แก่เลี้ยงยังคงเล็มหญ้าตามคันนาใกล้ๆ
สายตาของแกทอดยาวผ่านใบสะแบงปะทะแสงแกของแดด จนต้องกระพริบตาหลายครั้ง
ก่อนจะลดสายตาลงแล้วเล็งไปยังฝูงควายประมาณสิบตัวของของแก

ควายตัวนำฝูงชื่ออีลา อายุมากที่สุดในฝูง กำลังเล็มหญ้าบนคันนาที่ถูกไฟเผา
หญ้าอ่อนกำลังแยงดินผุดขึ้น ประมาณนิ้วสองนิ้ว บักน่อย ควายทารกเพิ่งเกิดเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว
กำลังดูดนมแม่ของมัน ซึ่งเป็นลูกของอีลาทีหนึ่ง ชื่ออีด่อนเพราะมีสีเผือก ซึ่งด่อนแปลว่า เผือก
บักน่อยดูดดื่มน้มจากเต้าอย่างไม่รู้สึกรู้สาอื่นใด พร้อมกับดวงตากึ่งหลับกึ่งตื่น ตาสียิ้มออกมาอย่างฝืนๆ
รอยย่นบนหน้าผากและมุมตาบ่งบอกถึงเวลาและฤดูกาลที่พัดผ่านชีวิตแก
รอยย่นนั้นสามารถลดความเปรมใจจากรอยยิ้มของแกมากโขทีเดียว
นัยน์ตาที่บอดพร่าข้างซ้ายทำให้แกมองอะไรไม่ชัดเจนเหมือนคนอื่น

ไพโรจน์มองนาฬิกาบนข้อมือเป็นครั้งที่สาม แล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่
หลังจากนั่งปั่นงานประจำของเขามาตั้งแต่เช้าจนตอนนี้บ่ายสี่โมงแล้ว เขาอยากเร่งเวลาให้เดินเร็วขึ้น
เพื่อจะได้ให้เวลาทำงานครบเก้าชั่วโมงตามเกณฑ์บริษัท แล้วจะพักผ่อนและคลายเครียด
เสื้อผ้านำแฟชั่นและทรงผมทันสมัย บ่งบอกว่าเขาเป็นหนุ่มสังคมและทันโลกเสมอ ที่เขาเรียกกันว่าไม่ตก เทรนด์
ไพโรจน์ถวิลหาสถานบันเทิงและเหล้าสกอต ที่ขาดไม่ได้เลยคือน้องหนิง สาวนั่งดริ๊งยามค่ำคืนของเขา
ยิ่งคิดจิตใจยิ่งร่มร้อน คล้ายๆกับอาการจะปวดปัสสาวะแต่ไม่ได้ปวด สมาธิสิ้นสุดลง
เขาหยุดทำงานแล้วรีบปิ่งเกงคันงามออกจากที่ทำงาน ตรงไปยังเป้าหมายที่ซึ่งใจของเขาไปรออยู่แล้ว

ฝนโปรยเม็ดลงอย่างหนักหน่วง สายน้ำจากฟ้ารดทาท้องทุ่งเขียวขจี น้ำจากฟ้าขังตามรอยย่นบนใบหน้าของตาสี

แกยังนั่งอยู่ใต้ต้นสะแบงต้นนั้น โดยไม่รู้สึกหนาวเย็นหรือเกรงกลัวสายฟ้าที่คำรามอย่างน่ากลัวเบื้องบน
ควายนอยสามสี่ตัววิ่งเล่นฝ่าสายฝน บางตัวเข้าอาศัยร่มเงาของต้นไม้ใหญ่กลางทุ่ง
ตอนนี้ควายของตาสีมีจำนวนสามสิบตัวแล้ว สายตาของแกยังคงเหม่อลอยและไร้แววแต่ในใจแกรู้สึกบางอย่าง
ตาสีใจหวิวทุกครั้งที่กาลเวลากำลังจะเปลี่ยนฤดูกาล จากฤดูหนึ่งเป็นอีกฤดู
แกรู้สึกกลัวบางอย่างที่กำลังสวนทางมากับเวลา

สายตรวจสามสี่นายโผล่เข้ามาในสถานบันเทิงแห่งนั้น
ส่องไฟฉายไปทั่วบริเวณพร้อมกับแจ้งเตือนผู้คนในราน

“ตีสองแล้วครับ หมดเวลาเปิดสถานบันเทิงแล้วครับ”

“ ขอต่ออีกหน่อยไม่ได้เหรอจ่า” เสียงของไพโรจน์นั่นเอง

“ ขอโทษครับ ผมต้องทำตามหน้าที่และผมก็ไม่ใช่จ่าด้วย ผมเป็นสารวัตรครับ”

“ ขอความร่วมมือด้วยครับ” ตำรวจย้ำ

“ งั้น เดี๋ยวเราไปต่อกันที่ร้านข้าวต้ม” ไพโรจน์ชวนคู่ขา

เข็มนาฬิกาเดินช้าจนอืดอัด ไพโรจน์ยังคงอุดอู้อยู่กับงานบนโต๊ะที่คั่งค้างมาหลายวัน

เขาเร่งเวลาที่เขามีงานที่หนักอึ้ง จิตใจของเขากระวนกระวายยิ่งนักกับการนั่งทำงานงกๆ เดือนๆ
ละยี่สิบหกวัน และรับเงินเดือนวันเดียว

ตาสียื่นมืออันหยาบกร้านเกรอยแตกบนส้นเท้าดังแกร๊กๆ
และผละมือสอดเข้าไปข้างในเสื้อมอฮอมตัวเกา
เพื่อเกาหนังท้องที่แสบคันเพราะฤทธิ์อากาศอันเหน็บหนาวและเย็นเชียบ

ใบตะแบกที่แก่เต็มที่หล่นกรูลงตามแรงลมหนาว ตาสีหวนคิดถึงวันเก่าๆ
ทุกๆฤดูหนาวแกจะหวนถึงความรู้สึกในฟดูหนาวที่ผ่านๆ มา แต่แกจำไม่ได้ว่ามันเป็นฤดูหนาวปีไหน

มันบอกได้เพียงว่าความรู้สึกนี่แหละที่แกเคยรู้สึก รักแรกกับยายเจียม เข้าป่าล่าสัตว์กับตาเอิบเพื่อนรัก
นั่งย่างข้าวเหนียวนึ่งทาไข่กับเพื่อนบาน หรือตอนที่ไปทำไร่แล้วได้กลิ่นดอกหญ้าบนเขาสูง
ปรากฏรอยยิ้มบนใบหน้าของแกชั่วขณะก่อนสีหน้าจะเปลี่ยนเป็นความหม่นเศรา คิ้วตกอีกครั้ง
แกเดินขาแข็งไปแก้เชือกควายที่ผูกกับหลัก เพื่อปล่อยมันเป็นอิสระและจะได้ไปหากินหญ้าที่ไกลๆ
แล้วกลับมานั่งที่เดิม

ไพโรจน์รู้สึกอึดอัดจนอกแทบระเบิด เขาเร่งเวลาด้วยการหมุนเม็ดมะยมนาฬิกาข้อมือ
จนเข็มชี้ไปที่เวลาเลิกงาน แม้มันจะเป็นแค่การหลอกตัวเอง
แต่มันก็ทำให้เขาสบายใจขึ้นและลดความอึดอัดลงได้บ้าง การทำอย่างนี้บ่อยๆ มันทำให้เขารู้สึกผ่อนคลาย
เวลาที่เครียดกับงาน

เขากลับมาเริ่มเริ่มทำงานอีกครั้ง ก่อนเปลี่ยนอิริยาบถหลายๆ แบบ เขาฟุบหน้าลงโต๊ะ

หลับตาและจินตนาการไปต่างๆ นานา ปั่นปากกาเล่น วาดการ์ตูน ทำหน้าตลกเหยเก ใส่กระจกบานเล็กบนโต๊ะ นาฬิกาเดินช้าเหมือนคนป่วยกำลังฟักฟื้น เขาไม่ชอบหน้านาฬิกาเอาเสียเลย

เหนื่อยหน่ายกับชีวิตที่ห้อมล้อมไปด้วยงาน งาน งาน งาน และงาน เขาหมุนเข็มนาฬิกาอีกครั้ง คราวนี้เขาหมุนไปหลายรอบจนวันที่บนหน้าปัดผ่านตัวเลข 30 หลายรอบ
เขาสบายใจและลงมือทำงานด้วยความเหนื่อยหน่ายต่อไป

ตาสีนอนแน่นิ่งบนฟูกที่ทอเองสีคล้ำ มีผ้านวมลายพื้นบ้านทับอยู่ถึงหน้าอก ร่างกายไร้เรี่ยวแรง หางตาเหี่ยวย่นมีน้ำขังอยู่ ก่อนจะลนและไหลอาบขมับผ่านลงไปตามรอยย่นนั้น สายตาหมุนเศรา แม้จะเจ็บปวดเพียงใด แกก็ไม่มีแรงพอที่จะแสดงอาการอื่นออกมา ทำได้เพียงกัดฟันต่อสู้เฮือกสุดท้าย เพื่อจะได้มองโลกที่แกอยู่มาให้นานที่สุด ตาสีคิดว่าความรู้สึก ความทรงจำนี้อาจจะเก็บไว้ได้ เหมือนที่แกระลึกความรู้สึกในฤดูหนาว เพื่อจะได้นำไปหวนถึงในสักวันหนึ่ง

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ปลุกประสาทไพโรจน์ที่กำลังอมยิ้ม
จ้องนาฬิกาบนข้อมือที่อีกนิดเดียวก็จะถึงเวลาเลิกงานแล้ว ในขณะที่จิตใจจดจ่ออยู่ที่สถานบันเทิง เขาสะดุ้งโหยงเพราะระบบสั่นของมือถือ ลวงโทรศัพท์ออกมามองหน้าจอ
ตัวเลขสามหลักแรกบ่งบอกว่าเป็นศูสาธารณะต่างจังหวัด

“ ฮัลโหล ครับ” เขาใช้สำนวนที่ใช้รับโทรศัพท์เป็นประจำ

“ โรจน์เหรอลูก” เสียงผู้หญิงสูงวัยแว่วผ่านหู เสียงนั้นสั่นเครือผิดปกติ

“ แม่ ! มีอะไรหรือครับ”

“ โรจน์ฟังดีๆ นะลูก คือ พ่อ พ่อ พ่อเขา” เสียงหายไป กลายเป็นเสียงกระซิกร้องไห้

“ พ่อ พ่อเป็นอะไรครับ”

“ พ่อป่วยหนัก กินข้าวไม่ได้มาสามวันแล้ว พ่อเพ้อหาลูกตลอดเวลา กลับบ้านด่วนนะลูก มาให้ทันดูใจพ่อนะ”

ไพโรจน์อึ้งและเงียบ ตอนนี้หัวใจของไพโรจน์เหมือนโดนหินเป็นตันๆ หล่นทับและอัดแน่น เขาผลุนผลันจากโต๊ะทำงานไปลาผู้จัดการ

ตอนนี้จิตใจของเขาไปรอเขาที่บ้านเกิดต่างจังหวัดแล้ว
สภาพจิตใจตอนนี้เขาไม่สามารถขับรถเองได้ไพโรจน์นั่งเหม่อลอย ทอดสายตาผ่านกระจกรถทัวร์ ตอนนี้หูของเขาไม่ได้ยินเสียงรอบกายใด นอกจากเสียงอันสั่นเครือของแม่ที่ก้องนหัวใจ

ตาสียังนอนนิ่ง หายใจแผ่วเบา ถ้าสังเกตดีๆ จะพบว่าริมฝีปากที่แห้งผากและสีซีดนั้น มีอาการขยับเบาๆ คล้ายจะออกเสียงว่า 'โรจน์ โรจน์'

“กินอะไรบ้างไหมล่ะยาย” ทิดอ้น เพื่อนบ้าน ถามยายเจียมที่นั่งอยู่ข้างๆ ตาสี พร้อมสองมือกุมมือแกแน่น ตาละห้อยน้ำตาซึม

“ไม่กินอะไรมาสามวันแล้ว ตอนนี้ข้าก็หยอดน้ำอย่างเดียว แม้แต่น้ำข้าวต้มยังอ๊วกเลย” ยายเจียมหันมาตอบ

“เราพาแกไปโรงหมอไหมล่ะยาย” ป้าสำเพื่อนบ้านอีกคนเสนอ

“แกไม่ยอมไปไหนทั้งสิ้น แกจะอยู่ตรงนี้ ไม่อยากออกจากบ้าน”

“ งั้นเรานิมนต์พระมาช่วยปัดเป่าดีไหม เผื่อจะเป็นผีนาทำ” ทิดอ้นเสนอ

ตาสีได้ยิน ส่ายหัวและหลือบมาทางทิดอ้น เหมือนบอกให้รู้ว่า ไม่เอาอะไรทั้งสิ้น เหมือนแกรู้ตัวว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้น ในขณะที่น้ำตายังไหลอาบขมับลงพื้นจนชุ่ม

เสียงอีลา ควายเผือกร้องเหมือนอ้อนให้เจ้าของเปิดประตูคอก เพื่อจะได้ออกหากินตามปกติ เพราะสายมากแล้ว โดยไม่รู้ว่าเจ้าของมันกำลังจะไม่ได้พามันไปเลี้ยงอีกแล้ว เสียงของมันยิ่งทำให้ตาสีน้ำตาไหลเพิ่มขึ้นอีกเสียงหายใจถี่รัวและบางครั้งมีเสียงดังครืดจากลำคอ เสียงนี้เองเรียกให้คนอื่นๆ มานั่งรอบๆ ตัวแก แกหายใจถี่ขึ้น ตัวเกร็ง มือกำแน่น หน้าบิดเบี้ยวเหมือนแกเจ็บปวดเหลือเกิน ทุกคนผลัดกันร้องเรียกชื่อแกเสียงดัง

“ตาสี !”

“ลุงสี !”

รถทัวร์แล่นผ่านอำเภอปากช่อง ข้างทางเต็มไปด้วยสวนน้อยหน่า และโรงงานผลิตหินแกรนิต และเขาใหญ่สูงตระหง่านที่แวดล้อมไปด้วยบรรดารีสอร์ท สายตาของไพโรจน์ยังคงทอดยาวผ่านสิ่งต่างๆ ทะลุสู่ภาพลางๆ ไกลออกไป ภาพนั้นชัดขึ้น ภาพที่เห็นเป็นเด็กชายตัวน้อยๆ นั่งบนบ่าผู้ชายกลางคนที่ไม่สวมเสื้อ มีพร้าเหน็บที่ผ้าขาวม้าที่คาดเอวอยู่ มือทั้งสองข้างของเด็กน้อยตบเบาลงบนหัวชายกลางคน ราวกับว่าเป็นของเล่น พร้อมกับฮำเพลง ช้าง ช้าง ช้าง ช้างช้าง ช้าง น้องเคยเห็นช้างหรือเปล่าที่เขาฝึกร้องมาจากโรงเรียน ผ่านทุ่งนาเขียวขจี สู่ที่นาของตนเอง เขียดตัวน้อยกระโดดจ๋อม เด็กน้อยหัวเราะชอบใจ ทำทีเหมือนจะโดดลงจากคอ มือหยาบกร้านคว้าขาไว้ พร้อมกับเสียงหัวเราะของเด็กน้อย

หญิงวัยกลางคน หาบตะกร้าสำรับและอุปกรณ์ถางหญ้าเดินตามหลังมาติดๆ ตะโกนอย่างตกใจ ไล่หลังมามือขวาของเขาจับที่เม็ดมะยมนาฬิกา หมุนกลับหลายรอบ ตอนนี้เขาอยากหมุนเวลาให้ย้อนกลับ เขาไม่เจอพ่อมานานทีเดียว ตั้งแต่เรียนจบมีงานทำ ก็ทำงาน และเที่ยว ไม่ได้ส่งคราว ไม่ใช่ลืมตัวหรือทอดทิ้ง แต่เพราะความจำเป็นอะไรสักอย่างที่ทำให้เขาไม่มีเวลา

ซึ่งเขาก็ไม่รู้เหมือนกันว่าอะไร ที่ดูเหมือนมันรัดตัวจนยุ่ง จนไม่มีเวลาให้พ่อแม่ เขานึกโกรธตัวเอง

มือของเขายังคงหมุนเข็มนาฬิกา ไม่ใช่เพื่อคลายความกดดันหรือเพื่อความสบายใจ

ตอนนี้จิตใจของเขาพลุกพล่านและร้อนรนเพิ่มขึ้น
เขาคิดอยากให้โลกหยุดเวลาไว้และเร่งรถทัวร์ให้เร็วขึ้น เพื่อจะได้ดูใจพ่อทัน เขาอยากพูดอะไรต่อมิอะไรให้พ่อฟัง เขาอยากกอดพ่อ รับความรู้สึกอบอุ่นที่เคยได้แต่เด็ก แต่ไม่ได้รับจากพ่อนานแล้ว

น้ำตาไหลอาบแก้ม โดยไม่รู้ตัว มือยังคงหมุนเข็มนาฬิกากลับอย่างเดิม

สายตาทอดยาวออกหน้ากระจกรถทัวร์ มองภาพในอดีตฉากอื่น พร้อมกับเสียงสะอื้นเบาๆ

ตอนนี้เขารู้สึกโกรธที่เวลาเดินเร็วไป

ภาพประกอบ - http://www.vcharkarn.com

ที่มา : คุณ บรรลุ " เรื่องสั้นและนิยาย : หนึ่งนาทีที่มีค่าของชายชราคนหนึ่ง " ไทยไรเตอร์